

PŘÍLOHA 1 – Přepis odpovědí žáků na otevřené otázky.

1) Při jakých situacích zažíváš v matematice strach (obavy)? Na co v těchto chvílích myslíš? Jak na tento strach (obavy) obvykle reaguješ?

- ❖ Při vyvolání k tabuli. Před testy z matematiky. Při samostatných pracích. Myslím na to, abych něco nepokazila. Reaguju na to stresem, nervozitou.
- ❖ Strach zažívám, když se nedobrovolně vyvolává k tabuli, není mi to příjemný. Myslím během toho na to, že nechápu, proč nás profesorka vystavuje takové situaci. Taky mi dojde, že bych vážně nevěděla co před tou tabulí dělat, a tak jenom doufám, že nebudu vyvolaná. Na druhou stranu mi to je vážně jedno, protože stresovat se nad nedůležitýma záležitostma nemá cenu.
- ❖ Obavy z matematiky málokdy mám.
- ❖ Pokud dostávám obavy, tak to není z matematiky, ale z něčeho jiného co hýbe mým životem, ignoruju obavy.
- ❖ Mám strach, když mě profesor vyvolá nebo mám jít k tabuli.
- ❖ Když vím, že jsem se připravila, baví mě to, či jsem dávala pozor a poté nedosáhnou dobrého výsledku, tak mě to mrzí. Ale vyloženě strach asi nemám, jen když jsem vyloženě ztracená, anebo je toho moc.
- ❖ Nejvíce mě stresuje, když nechápu něco co přijde ostatním samozřejmé – potřebuju si připadat chytré (alespoň v matematice). Ze začátku mě to štve, doma si na to sednu s tátou a snažím se naučit princip, na kterém látka stojí. Nevadí mi, když neumím vzoreček. Potřebuju chápat hlavní myšlenku. Radši něco odvodím než abych se to nadrtil.
- ❖ Vyložený strach při hodinách necítím, jsem nervózní, když mám psát test nebo něco nevím.
- ❖ Nemám strach ani obavy.
- ❖ Když například něco přeslechnu a tudíž následně nedokážu zpětně pochopit podstatu věci. Nebo když obecně napoprvé nepochopím látku. Snažím se získat potřebné informace od spolužáků, nebo si tu konkrétní věc nastuduju sám. Myslím na pokud možno co neefektivnější způsob, jak se obav/strachu zbavit a jak vyřešit problém, ze kterého strach vyplývá.
- ❖ Většinou při zásazích vnějších faktorů, které nemůžu ovlivnit, často znervózním, nesoustředím se a častěji dělám chyby a přehlížím detaily.
- ❖ Při testech, stresuji se že dostanu špatnou známku reaguju asi tím, že se mi sníží pozornost.

- ❖ Při testech, když musíme počítat před celou třídou, když mám pocit, že jsem jediná, kdo to nechápe. Myslím na to, že nechci být horší než ostatní, co by mi na to řekli rodiče. Reaguju stresem a tím, že nebudu motivovaná nijak.
- ❖ Strach zažívám při testech, které jsou těžké a před tabulí, když si nejsem stoprocentně jistá, že to umím. V těchto situacích moc nemyslím a jen prožívám strach a stres, které často ani nemají pořádné odůvodnění. Většinou mi je špatně a koktám a hůř se mi soustředí na daný úkol.
- ❖ Strach zažívám, když musím jít počítat před tabuli. Obávám se, že se před všemi ztrapním nějakou hloupou chybou a také mě trochu znervózňuje pohledy mých spolužáků z lavic. Obvykle se snažím uklidnit a soustředit se hlavně na příklad přede mnou a ne na oči za mnou.
- ❖ Při testech a zkoušení. Jsem nervózní. Snažím se soustředit na látku/učivo.
- ❖ Mám obavy ze zklamání učitele, když vím, že tomu věnoval své úsilí a já to z jakéhokoli důvodu nezvládám. Mám strach ze zbytečných chyb. Pak bývám naštvaná sama na sebe. Znamky mne nestresují. Mám strach z nenaplnění svého potenciálu. Víím, že tam je, ale nemám motivaci ho naplnit.
- ❖ Doba před testem → když vím, že se to musím naučit a pořád mi to nejde. Cítím se velice špatně, když se mi toto děje ve stresu, dostávám se do stavu, kdy často nepokračuji či se nezapřu, prostě se topím ve vlastní letargii, že k ničemu nebudu.
- ❖ Při psaní ~~keréhokoliv~~ pro mě složitých testů – mám strach, že jsem na něco zapomněl či vynechal. Přemýšlím o tom, co jsem mohl vynechat. Na strach nereaguji, během svých studií jsem se naučil tento strach ignorovat a odbourávat.
- ❖ Když něco neznám, nevím jak se něco dělá nebo se mi něco nevede vyřešit. Snažím se to rychle vyřešit nebo se zeptám spolužáka.
- ❖ Náhodné vyvolání. Bojím se, že neodpovím správně a bude na mě pohlíženo jako na hloupou. Reaguju na to, že se snažím.
- ❖ Někdy zažívám obavy, když samostatně počítám příklady, dostanu zadaný příklad a vůbec si s ním nevím rady. Někdy začnu přemýšlet nad tím, jak danou látku neumím a co dělat.
- ❖ Obavy nemám, jsem klidný a snažím se pracovat s tím co znám.
- ❖ Strach (obavy) → vyvolání test, myslíš → chci pryč ☺, reaguješ → naučím se látku a uklidním se.
- ❖ Když jsem vyvolaný k tabuli řešit problém, který neumím řešit, víím že se ztrapním. Většinou ze sebe udělám záměrně hlupáka, abych zakryl fakt, že si nevím rady.
- ❖ Většinou v matematice strach nezažívám.

- ❖ Bojím se, že spletu banalitu a budu to mít vše špatně.
- ❖ U tabule na to, co všechno se může pokazit.
- ❖ Když mám před testem, bojím se, že neznám nějaké pravidlo nebo způsob, jak něco vypočítat. Myslím na to, že budu mít oproti ostatním špatnou známku.
- ❖ Zkoušení před třídou, testy, jsem velmi nervózní.
- ❖ Situace - test z něčeho čemu nerozumím, myslíš – jak se to naučím a opravím, reaguješ – odložení na později.
- ❖ Nezažívám při matematice strach.
- ❖ Při testech – jsem ve stresu.
- ❖ Testy, vyvolání, psaní na tabuli, často mám blok, zapomenu myšlenku.
- ❖ Možná když jsem u tabule a nevím, jak příklad vypočítat většinou ale strach při výuce neprožívám.
- ❖ Před těžkým testem. Na to co potřebuju umět. Nijak zvlášť nereaguju.
- ❖ Při testech. Myslím na špatnou známku.
- ❖ Já asi nemám úplně strach, ale když mám třeba menší trému z testu, tak reaguji tak že se více podívám na učivo nebo se najím. LoL
- ❖ Nemám v matematice strach.
- ❖ Když nestíhám.
- ❖ Strach – při testu/zkoušení, myslíš- jestli to zvládnu – co se stane, když to zvládnu a co se stane, když ne, reaguješ – snažím se zklidnit.
- ❖ Při vyvolávání učitelem, při testech. Myslím na to, abych to řekla/napsala správně, na co se vlastně profesor ptal. Většinou jsem nervózní – hraji si s propiskou gumičkou, piji...
- ❖ Při písemkách a při zkoušení. Případně, když mě někdo vyvolá. Myslím na to, aby už to bylo za mnou.
- ❖ Nestíhám při testu, chci stihnout vše, znervózním.
- ❖ Když nevím odpověď na otázku a učitel se to z mě snaží dostat, i když to nevím. Znervózním. Cítím se trapně.
- ❖ V matice moc často nedostávám strach.
- ❖ Pokud mě učitel vyvolá a já neznám odpověď. Před testem.
- ❖ a) Když píšu test a nevím b) myslím na to, že jsem se měla lépe připravit c) jsem na sebe naštvaná.
- ❖ Strach asi ne, jen jsem nervózní před důležitými testy.
- ❖ Nijak extra nemám.

- ❖ Testy, úkoly, vyvolávání, braní látky, které nerozumím, strach z špatného průměru. Reaguju tak, že jsem smutná bez motivace a energie, myslím na to, že jsem se měla víc učit asi.
- ❖ Nejčastěji mám strach při počítání u tabule. Bojím se toho, že to nezvládnou vypočítat a také mě znervózňuje to, že se na mě všichni dívají. Snažím se to vypočítat co nejrychleji, abych si mohla zase sednout.
- ❖ Při čemkoli vlastně, pohledy profesorky, vyvolávání, psaní testů, chození k tabuli... Hlavně na to, jestli neřeknu něco blbě, je mi většinou zle, točí se mi často i hlava a mám chuť zmizet. Obvykle prostě jen přestanu mluvit a doufám, že to nebudu já, koho vyvolá. Naštěstí/bohužel jsem často vzduch pro profesorku.
- ❖ Když nejsem schopna vyřešit nějakou úlohu, o které vím, že není tak složitá a měla bych být schopná na ni přijít. Mám tehdy pocit, že jsem neschopná a nedokážu plně využít svůj potenciál.
- ❖ Především před testem (těsně před ním se většinou zklidním) – když dané příklady úspěšně (sebevědomě) neřeším, nervozita a strach ještě roste... Na špatnou známku, na danou látku. Nervozit, snaha zopakovat si danou látku.
- ❖ Většinou mám strach při testu nebo zkoušení. Myslím hlavně na to, co dostanu za známku a abych prošel, reaguju na to už automaticky a snažím se ten strach nevnímat, abych něco do toho testu napsal.
- ❖ Při testech z matematiky se mi třesou ruce a dělám často početní chyby i když se látku naučím perfektně. Když se mám učit na test často lidi odbývám, jsem na ně nepříjemná nebo prokarastinuji.
- ❖ Když se úplně ztratím v počtech a bojím se, že tento typ příkladu bude v písemce a nedokážu to spočítat.
- ❖ Když vidím příklad a už dopředu vím, že ho nejspíš nezvládnou spočítat, nebo když se mě někdo ptá na něco co nevím. Myslím na to, jak situaci vyřešit, a když se mi to nepovede, tak myslím na to, jak moc jsem v háji. Reaguju občas panikou, že to nezvládnou.
- ❖ Při tom, když paní profesorka vyvolává studenty k tabuli či v online výuce k vypočítávání příkladů před třídou, strach z ztrapnění.
- ❖ Když spolužáci vidí moji práci. Mohou si o tom udělat vlastní názor a mohla jsem udělat chybu, kterou by viděli. Obvykle jsem dost nervózní a potichu bez dechu sedím.
- ❖ Když si myslím, že látku na test umím ale po přečtení úkolů zjistím, že nic neumím, i přesto, že jsem se na to učila – mám strach, že zklamou sama sebe, když jsem se na to tak

učila – myslím na to, že když to nevymyslím, tak to nebude dobré a pak začnu myslet na to, že bych se neměla stresovat a zkusit to vypočítat.

- ❖ Mívám strach den před testem, že se mi nevrátí čas investovaný do látky tím, jakou známku z testu dostanu. Reaguji tak, že se učím ~~vše~~ přiměřeně dlouho.
- ❖ V situaci, kdy jsem chyběla na hodině a pak dopisuji sešit od spolužáků, ne úplně tomu rozumím a dostávám strach, že nenapíšu test, ba i nespočítám příklad. Dále zažívám občas, když se v testu objeví něco, co nemám necvičené, pak se však uklidním a začnu to vymýšlet. Na obavy obvykle reaguji větší pílí a studiem, protože mám strach, že to neumím a matematika mě hluboce zajímá, takže mám se svých nulových poznatků také špatný pocit. Musím však zmínit, že je velmi pravděpodobné, že můj názor na matematiku je velmi ovlivněn naší profesorkou, která je úžasná a kromě veškerých poznatků předává těm, kteří o to stojí, i lásku k matematice.
- ❖ Zažívám strach, když učitel vyvolává (zejména k tabuli). Myslím na to, jak nic nevím a jak z dané situace můžu uniknout (např. jít na záchod). Obvykle začnu nervózně těkat, klepat nohama, nebo se snažím zorientovat v sešitu, což většinou pod nátlakem nejde.
- ❖ Když během hodiny nepochopím výklad či výpočet, který vím, že je klíčový a bude v testu. Nemám ráda, když učitel vyvolává k tabuli, protože se před ostatními můžu znemožnit. – Když z testu dostanu špatnou známku a vím, že si učitel myslí, že jsem se neučila. Často mi nahání strach průměr, který mi pak bude vycházet. – Strach cítím, když během testu nestíhám, ačkoliv znám postup.
- ❖ Když se mi nedaří v testu spočítat příklad, nebo z jeho řešení mám špatný pocit, tak mám pak horší pocit. Ale většinou se přesunu na jiný příklad a soustředím se na něj. Tím se to většinou vyřeší a mám pak dobrý pocit a ten problémový příklad pak vyřeším (většinou správně).
- ❖ Poslední dobou jsem na normálních hodinách strach neměl, pouze na semináři, když jsem naprosto ztracený a nevím, co dělat k vyřešení příkladu. Pokud se začnu bát, tak se mi vypne mozek.
- ❖ Mám strach, když pomyslím na to, jak mi rodiče doma budou nadávat za to, že se neučím a že jsem v něčem neuspěla. Když se mi dobře nepovede test nebo tak. Reaguji smutkem a snahou o to být lepší.
- ❖ Když mě profesorka vyvolá před tabuli. Bojím se, že ze mě bude zklamáná, když něco nebudu vědět, ale snažím se to nedat najevo.
- ❖ Obavy mám, když jsem vyvolán před tabuli. Myslím na to, abych se neztrapnil. Začnu se potit (extrémně).

- ❖ Strach v matematice nemívám, není z čeho, profesorka je vstřícná a problémy s porozuměním látky také nemám. Pokud mě něco znervózní tak, je to ohlášený test, na který se většinou připravuji až na poslední chvíli.
- ❖ V hodinách klasické matematiky strach ani obavy nezažívám, p. uč. je vstřícná a učivo rel. snadné. Lehké obavy zažívám v hodinách mat. semináře, kde se často navazuje na dřívější učivo, které jsem třeba já osobně nikdy neprobírala, a tak je pro mě učivo místy zmatené, obávám se vždy i písemek, protože mám pocit, že v nich selžu, ať udělám cokoliv. Na obavy reaguji technikami na uklidnění, zopakováním si, že svět se nehroučí, a tím, že udělám maximum, co mohu, když to nedopadne, nehroučím se. Strach z utrpení je horší než utrpení samo.
- ❖ Když mi vyjde ošklivé číslo a vím, že to asi nebude dobře. Reaguji povzdechem, stejně nemám čas to počítat znovu.
- ❖ Zkoušení/vyvolávání v hodině. Jestli se mě učitelka zeptá zrovna na věc, kterou umím. Snažím se to odbourat.
- ❖ Před testem, když mi jde o známky, pokouším se na to nemyslet, odreagovat se.
- ❖ Když něco nechápu a mám jít k tabuli. Většinou si představím nejhorší scénáře a nakonec to dopadne dobře. Uklidním se a předvedu, co dokážu, nic moc si z toho nedělám.
- ❖ Při matematice prožívám strach například při obavě ze špatné známky. Na tento strach nijak nereaguji.
- ❖ Při každé hodině matematiky, při které nerozumím látce. Myslím na svůj špatný průměr, kdybych dostal špatnou známku. Většinou nijak nereaguji, jenom se snažím látku pochopit.
- ❖ Když máme hroznou učitelku, která šikanuje žáky, tak z ní mám obavy (už ji ale nemáme), mám strach spíš před testem doma, ve škole mě mrzí, když něco nechápu, ale víc smutná jsem z toho, až když jsem doma sama.
- ❖ Psaní testů (hlavně před ním) nebo počítání příkladů u tabule. Na stres z testů jsem zvyklá, ale pořád jsem se nenaučila jak se mám uklidnit. Když jsem ale nervózní, tak se mi všechny vědomosti a nápady vytráčí z hlavy, takže u tabule nemám šanci.
- ❖ Strach většinou pociťuji při testech. Jelikož vím, že přestože jsem se např. na ten test učila celý večer a fakt jsem si říkala, že to umím, stejně se tam pak najde nějaká věc, kterou nebudu vědět. Nějaký „chyták“, který mi nedojde a já mám pak ze sebe špatný pocit, jsem zklamaná – jelikož vím, že jsem se na test opravdu připravovala a nejsem blbá, a ve výsledku jsem pak bez motivace, lhostejná a už je to pak fakt jedno. Např. v prváku jsme měli jednu paní profesorku na matematiku, které jsem se vyloženě bála a před každou

hodinou matiky jsem cítila strašný strach, že nám dá zase nečekaný test nebo zkoušení. Teď už je to ale naštěstí lepší.

- ❖ Při testech, těch 15 minut, kdy jen sedíte s prázdným papírem před sebou, protože nevíte a jen čekáte, než ostatní dopíšou nejsou úplně příjemné. Matematika mě nenaplňuje, tudíž jsem naprosto demotivovaná se jí učit, ze strany učitelů také nijakou motivaci nepocítuju.
- ❖ Strach zažívám při testech, zkoušení, jít k tabuli, udělat nebo říct něco před celou třídou. Myslím na to, aby už tato situace skončila nebo abych se, co nejmíň ztrapnila. Reakce: zčervenám, zablokují se a nedokážu nic říct a příště se bojím ještě víc.
- ❖ Zažívám strach, když něčemu nerozumím. Cítím se opravdu špatně, protože nevidím žádný způsob řešení. Stává se mi to poměrně často, protože postrádám matematické chápání. Domnívám se, že v tu chvíli nemyslím na nic konkrétního, protože jsem ve stresu. Na tyto obavy reaguji docela negativně, dokáže mě to opravdu rozesmutnit.
- ❖ Strach z nevydařeného testu, strach před testem, oznamování závěrečné známky, strach při oznamování dalšího testu, myslím na nenávistné pohledy rodičů, osobní selhání =zkažený celý den, pocit toho, že nebudu mít v životě úspěch.
- ❖ Obavy mám hlavně při testech, bojím se, že nebudu vědět, co psát. Někdy z toho strachu a nátlaku, že něco musím psát zpanikařím a nepíšu nic, ale později, jak na něco přijdu začnu psát.
- ❖ Většinou, když se doma připravuji na test a po hodinách strávených učením mám stále pocit, že to neumím nebo tomu nerozumím. Myslím na to, jak z testu dostanu špatnou známku a vystresují mě následky → zhoršení průměru a také to, že když nechápu tuto látku, tak jak se v matematice mohu posunout dál a pochopit látku následující.
- ❖ Skoro před každým testem, nemám moc dobrý průměr, takže mi na známce záleží. Snažím se vyklidnit, že jsem se na to připravovala. Pomáhá mi povídání o něčem jiném s kamarádkou.
- ❖ Většinou strach neprožívám. Učitele máme dobré, občas mi dělá problémy s nimi komunikovat, ale pomáhá mi duchovní jistota, popřípadě si představit, že je to někdo jiný, s kým komunikuji. Bojím se, abych si pak něco nevyčítala. → Není to tedy strach z matematiky, spíše úzkostná povaha.
- ❖ V matematice nemám obavy. Z látky vůbec ne, možná z profesorů, ale to je jen otázkou času, kdy pochopím jejich styl učení. Někdy mám mírný stres před testy, ale to má asi každý u jakéhokoli testu.
- ❖ Nejvíce jsem nervózní před testy, je jedno, jestli pololetní písemka nebo jen týdenní opakování. Nervozita přichází také, pokud mám být zkoušena, nebo jen něco udělat říct u

tabule. Stres se snažím „rozdýchat“, říct si, že se nic neděje, že tanhle předmět není taková priorita a že známky jsou jen známky a rodiče se z jedné špatné nezhroutí.

- ❖ Mám dyskalkulii a tak mi nejde v matematice skoro nic a hodně mě to ve škole brzdí, v matematice se bojím všeho, při testech jsem mívala i panické ataky, teď je mi to už asi jedno, všechno je jedno.
- ❖ Já moc v matice neprožívám strach. Když vím, že to neumím, ale učila jsem se na to, tak jsem v pohodě. Když dostanu špatnou známku z matiky, tak si z toho nic nedělám. Jenom když třeba profesor zkouší nebo je to neohlášený.
- ❖ Když jsem se nepřipravil na test z nějakého důvodu, přemýšlím nad věcmi co jsem se neučil před hodinou, snažím se to ignorovat.
- ❖ Zapomenutý postup → vymyslím si nový, myslím na to, jakým způsobem vymyslet nový postup.
- ❖ Při testu, na důsledky, špatně.
- ❖ Když učitel vyvolává k tabuli počítat příklady.
- ❖ Při testech, myslím hlavně na známku, kterou dostanu, aby mi nezkazila průměr atd. Jsem nervózní, chci, aby to bylo co nejdříve za mnou.
- ❖ Největší obavy mám když má průměr známek mezi a vím, že se na test budu muset hodně učit a mohla bych zklamat rodiče a uškodit si.
- ❖ V matematice nezažívám obavy příliš často. Většinou mám obavy ve chvílích před testem i přes to že vím, že to umím. V těchto chvílích se nesnažím myslet na nic. Spíš se snažím uvolnit a na chvíli úplně vypnout. Reaguji tak, že vůbec nevnímám okolí.
- ❖ Když je pravděpodobné, že mě vyučující vyvolá. Myslím na to, že budu odpovědi nějak „kuňkat“ nebo že nebudu vědět co dělat, případně to udělám špatně. Zrychlí se mi tep, udělá se mi úzko, třese se mi hlas.
- ❖ Strach při matematice úplně neprožívám jen při testech, když se moc nenaučím. Nakonec si však řeknu, že to nějak zvládnou a budu se snažit si to pak případně opravit.
- ❖ Největší strach mám, když musím spočítat těžší příklad před třídou, jelikož to právě není má silná stránka.
- ❖ Pokud v matematice zažívám obavy, je to v situacích hlavně před testem, když si nejsem jistá svou připraveností. Snažím se ale obavy vytěsnit z hlavy a podat co nejlepší výkon, Je pro mě lehké pracovat se svými obavami, a proto se do takových situací často ani nedostanu.
- ❖ Většinou jen tehdy, když mi špatně vychází příklad. Myslím na možnost, jak ho vypočítat. Také se bojím při testech, chci obdržet dobrou známku.

- ❖ Počítání na tabuli, psaní testů, při počítání na tabuli by moji chybu viděla celá třída. U testů nemám jistotu, zda počítám správně.
- ❖ Já v matematice strach většinou neprožívám. Pouze v případě, že se mi něco opravdu nepovede, tak mě to mrzí, ale určitě nemám strach nebo obavy.
- ❖ Při matematice momentálně žádný strach nezažívám.
- ❖ Když píšu test, Jak moc to neumím, co budu mít za známku, kolik je hodin. Nereaguju, dopíše test a je to v pořádku.
- ❖ Před testem, myslím na to, že bude test těžký a já ho nedám, snažím se uklidnit.
- ❖ V matematice strach moc nezažívám. Řekla bych, že mi matematika jde. Ale vždy mám strach před testem, nechci z něj totiž dostat špatnou známku.
- ❖ Jak napíši/dopadne test-očekávají se ode mne dobré výsledky, protože mi matematika jde. Už jsem se s tím srovnala.
- ❖ V matematice strach neprožívám.
- ❖ Mám obavy z vyvolání, pokud něčemu nerozumím. Snažím se zachovat klid.
- ❖ Možná někdy večer před testem, jindy ne.
- ❖ Při psaní testů, u kterých si nejsem jist, že je zvládnu. Myslím na to, abych ze sebe vydal vše. Snažím se nebýt nervózní příliš.
- ❖ Vždy si vše zkontroluji vícekrát než něco řeknu.
- ❖ Když mám pocit, že jsem udělala chybu v dlouhém příkladu. Hlavně, ale když nestíhám.
- ❖ Když mi přijde, že jsem jediná ze třídy, co látce nerozumí. Poprosím někoho o pomoc nebo se to snažím znovu naučit sama doma.
- ❖ Když píšu test a mám okno v hlavě. Začnu stresovat, ale pak na to většinou přijdu, i když většinou blbě.
- ❖ Když dělám dom. úkol a netuším. Snažím se si vybavit hodinu. Reaguji tak, že se zamyslím a když vážně nevím, na další hodině se zeptám.
- ❖ Při matematice hlavně při testech – určitě jsem nervózní, ale vždy se co nejlépe snažím vybavit si, to co jsem se naučila a nakonec to zvládnu.
- ❖ Strach zažívám vždy před testem. Bojím se, že například nebudu vědět, jak něco vypočítat, nebo že udělám chybu. Snažím se ale uklidnit tím, že jsem přípravou strávila dost času, a tak mě nemůže nic překvapit.
- ❖ Strach asi z toho, že se někde ztratím a nebudu už pak moct navázat...Jakože, když třeba zapomenu jak se dělá diskriminant →jsem ztracená a pozadu. Bojím se, že nejsem dostatečně rychlá (při testech) potřebuju čas. Já látku umím, ale potřebuju si to rozmyslet.

- ❖ Strach jsem hlavně měla v 1. ročníku, kvůli bývalé profesorce a jejímu způsobu výuky. Teď jsem hlavně vystresovaná z testů, které jsou pro mě příliš náročné. Momentálně se obávám toho, že budu muset napsat test na dobrou známku, abych prošla ročníkem. V těchto chvílích myslím na budoucnost, a jaký tento test bude mít dopad na mé psychické zdraví ☺ Obvykle mám v těchto situacích blackouty a nedokážu se soustředit.
- ❖ Zažívám strach, když jsem se na hodinu nepřipravila, neumím nebo nerozumím látce, při zkoušení nebo testech. Co když si spolužáci a učitelé budou myslet, že jsem hloupá? Co když si učitelka bude myslet, že jsem se na to vykašlala? Na strach reaguji tím, že úplně zpanikařím a snažím se najít nějakou únikovou cestu.
- ❖ Většinou jenom při testech, nebo obecně když mám dělat něco, čemu nerozumím, ale děláme to celá třída, nebo to je v testu z probrané látky, takže mám pocit, že bych to měla vědět.
- ❖ Když je na mě vyvíjen tlak rychlého rozhodování. Většinou přemýšlím nad tím, že bych měla rychle něco říct spíš než aby to bylo správně → projeví se to zásekem a neschopností říct aspoň něco.
- ❖ Před testy ...vymyslím si v hlavě nejhorší scénáře a třeba týden nejsem schopná normálně fungovat (zrychlený tep, je mi špatně, klepu se) učím se pak několik dní dopředu.
- ❖ Strach zažívám, když vím, že se profesor často v hodinách studentů ptá a já vím, že mi daná látka nejde. Mám strach z toho, že budu považovaná za hloupého člověka a že by mě učitel mohl ponížit.
- ❖ Strach většinou z neznámých věcí, nečekaných testů a učitelky, která se chová tak abychom měli špatné známky, a dělá naschvály. Reaguji tak že znervózním, v hlavě si cituju tu látku, kterou máme umět.
- ❖ Strach- když nejsem schopen látku pochopit a píšu následující den test, myslíš- snažím se najít více pramenů, reaguješ – rozdýchám to a studuji dále.
- ❖ Když mi hodně záleží na výsledné známce. Pokud by byla špatná, tak se bojím následků. Snažím se ukončit testy co nejrychleji a pokud látce nerozumím, tak od ní „utéct“ co nejdál. Mám ale o mnoho víc pozitivních zkušeností, než negativních. Většinou mě baví řešit úlohy, látka mi dává smysl a při řešení příkladů jsem sebevědomá.
- ❖ Strach zažívám jen před testy, je to jakási nejistota z toho, co v testu bude a co v hlavě sám mám. Většinou myslím právě na test, na to jak složitý by mohl být. Možná to není úplně racionální, ale je to tak. Na reakci vesměs není příliš čas, ale většinou se během psaní vybiju.

- ❖ Když se připravuji na písemku z něčeho, čemu nerozumím. Chci se to naučit, ale nejde to. Jsem nervózní z toho, že to nezvládnou a mám pocit beznaděje.
- ❖ V distanční výuce jsem se stresovala před testy výrazně více než ve škole. Paní učitelka nám nevěřila, dostali jsme na test velmi málo času, test jsem vůbec nestíhala. Ve škole se občas bojím, že nebudu něčemu rozumět.
- ❖ Strach zažívám, když hrozí, že budu vyvolaná a v látce si nejsem jistá. Obavy mám vždy u testů, i když látce rozumím, ve finále mě něco zmate a dopadne to špatně.
- ❖ Jen při psaní testu. Bojím se, že nedokážu projevit to, co opravdu umím. Při testu již nervozita a strach zmizí.
- ❖ Psaní testu – obvykle se snažím soustředit, ale někdy jsem při testu velmi nervózní a zapomenu vše, co jsem se naučila.
- ❖ Obavy obvykle nemívám. Když už tak při velkém testu kdy mi jde o známku. Většinou myslím na ten lepší scénář.
- ❖ Asi před testem, když vím, že jsem se na něj plně nepřipravil. Nic.
- ❖ Kdykoliv je matika, nemám rád matiku a ona mě.
- ❖ Nejvíce mě stresují těžké testy. S příklady, které jsme v hodinách neprocvičovali. Přijde mi, že nás profesor chce někdy „úmyslně potopit“, aby nám ukázal, že se dostatečně nesnažíme.
- ❖ Když objevím příklad, na který nevím úplně odpovědět. Snažím se ho vyřešit. Ktleju a nadávám.
- ❖ Když jsem vyvolán a nevím o co se jedná, Když píšu test a neví o čem to je.
- ❖ Nemám obavy – nějak to neřeším.
- ❖ Při hodinách vždy, s obavami jsem se sžila.
- ❖ Nemám strach. Spíš jsem otrávená a znuřená z toho, jak se profesorka chová povýšeně. Obvykle přestanu dávat pozor a nepracuju.
- ❖ Nejvíce mě stresují testy→hlavně online testy, zvláště proto, že mi připadá, že nikdy nestíhám.
- ❖ Písemky, snažím se naučit, napiju se (vody).

2) Popiš, jaké situace a jaké části hodin či jakou látku nemáš rád? Jak se v těchto situacích cítíš?

- ❖ Nemám ráda logické věci, jelikož nemám moc dobré logické myšlení →Cítím se hloupěji než ostatní. Nemám ráda geometrii, přijdu si znuděně.
- ❖ Jak jsem říkala - nemám ráda vyvolávání k tabuli, samozřejmě testy jsou někdy nepříjemný – nemám ráda jakoukoliv látku v matematice – nebaví mě a moc u ní nevidím smysl – to, co do života umět mám, tak umím. Během hodin jsem vyklidněná, kdyžtak si něco čtu, jen mě to z celého srdce nebaví ☺
- ❖ Nemám rád látku, která je pro mě těžko pochopitelná. Často je pro mě náročné se tyto věci doučit doma, i přestože se velmi snažím. Něco co nepochopím v hodině se mi velmi těžko doučuje.
- ❖ Nemám rád planimetrii, protože mě nebaví.
- ❖ Matematiku nemám ráda celkově, ale občas mě baví věci, které mi jdou. Velmi se nudím a chci, aby ta hodina skončila.
- ❖ Nemám ráda, když i přes mou pozornost a snahu jsem stále zmatená, ztracená. To se cítím relativně frustrovaně.
- ❖ Nemám rád rovnice a grafy. Je to pouze aplikování již naučených pravidel a to mě nebaví. Mnohem víc mě baví geometrie, kde mám pocit, že je možnost vymýšlet nové kreativnější způsoby jak dojít k výsledku. V situacích se mění jen můj přístup. Nejsem tak nadšený do látky a mě samotného moc nezajímá. Jelikož všechna moje motivace je vnitřní, tak se pak i učím méně a mám horší známky.
- ❖ Zkoušení/testování – zbytečně stresující.
- ❖ Nemám rád geometrii, cítím se být nucen do práce.
- ❖ Nemám rád, když si musíme namemorovat spousty vzorečků a poté je jenom bezhlavě aplikovat, místo možnosti dělat nějakou individuálněji založenou činnost. Většinou se snažím co nejvíce se vyhnout a obejít nutnost bezhlavého memorování. Když se mi to nepovede a vzorečky se nenaučím nazpaměť cítím se frustrovaně.
- ❖ Žádné konkrétní, kromě chození k tabuli (na napsání něčeho na tabuli, ne zkoušení) bez předchozí přípravy.
- ❖ Obecně mi je předmět nesympatický, zvláště však geometrie – cítím se hloupě a znuděně.
- ❖ Nemám ráda složité funkce, mocniny cítím se, jakože to najednou všichni umí.
- ❖ Dlouhé vysvětlování teorie, kterou se budeme muset naučit nazpaměť. Špatně se soustředím a nudím se, i když mám co dělat.
- ❖ Záleží podle toho jak učitel reaguje na špatné odpovědi a jestli žáka kritizuje nebo je ochotný mu to vysvětlit (v případě, že nechápe).
- ❖ Test a zkoušení, vyvolávání k tabuli. Rýsování. Jsem nervózní, cítím se špatně.

- ❖ Nemám ráda látku založenou na memorování, když úloha nejde vymyslet základním logickým myšlením.
- ❖ Nemám ráda testovací část, kdy nevím, jak dopadnu a nedokážu to ovlivnit.
- ❖ složité konstrukční úlohy – vyžadují především nápad, k němuž nelze přijít určitým naučeným postupem. Buď nápad dostanete či ne. V takových situacích se necítím špatně, poněvadž přistupuji k věci s nadsázkou.
- ❖ Rozhodně nemám rád cvičení, u kterých se na řešení přijde jen jedním určitým způsobem, většinou u těchto úloh na řešení nepřijdu a jsem z toho posléze znepokojen.
- ❖ Geometrie – velice zdoluhavá a nudná. Funkce – mnoho na naučení, málo na logické přemýšlení.
- ❖ Nemám ráda testové části hodin, kdy probíráme látku, kterou buď moc nechápu, nebo mi nejde. V takových situacích se cítím ztracená.
- ❖ Nemám rád teorii, je zdoluhavá a nudná.
- ❖ Nemám ráda vše nové, čemu nerozumím, cítím se nervózně a bezradně.
- ❖ Nemusím moc podrobnou historii (je to zdoluhavé a nudné Většinou usínám, ale snažím se vnímat, abych neurazil vyučujícího to platí i u literatury, zeměpisu, biologie. To u matematiky tohle neplatí, protože je látka náročná a sám se jí nenaučím.
- ❖ Nemám rád prezentování – cítím menší stres.
- ❖ Testy, čas u tabule – nervózní z toho že na mě učitel spěchá.
- ❖ Testy.
- ❖ Nemám ráda, když nerozumím tomu, jak jsme k výsledku došli (v hodině) mám pocit, že nejsem dostatečně chytrá.
- ❖ Testy, zkoušení – když vůbec nic nechápu.
- ❖ Když se jede moc rychle, když tomu nerozumím, cítíš – špatně.
- ❖ Když jsem vyvolaná a nic nevím.
- ❖ Nemám ráda grafy – nebaví mě, obecně mě látka nebaví, když jí nerozumím.
- ❖ Když musím mluvit nahlas, cítím se hodně nervózně.
- ❖ Nemám rád látku, která mi přijde úplně zbytečná.
- ❖ Nic mě nenapadá.
- ❖ Ústní zkoušení, těžké přemýšlení.
- ❖ Asi všechno mám tak rád jen moc teoretické věci mne baví méně.
- ❖ Když je něco moc jednoduché/nudné ☺
- ❖ Zkoušení, když někdo křičí na někoho, cítím se nervózně a prožívám úzkost.
- ❖ Nemám ráda to, co mi nejde. Asi se cítím deprimovaně, že mi to nejde.

- ❖ Nemám rád geometrii, nerozumím jí.
- ❖ Zkoušení nebo rychlé odpovědi na otázky.
- ❖ Geometrii, nejde mi.
- ❖ Jakoukoli geometrii XD.
- ❖ Vše matematika mě nebaví a mám z ní stres.
- ❖ Když mě látka nebaví, moc dobře ne no.
- ❖ Kontempluju o svůj život.
- ❖ Diktáty, velmi vystresovaně.
- ❖ Když píšeme testy nebo musíme moc samostatně pracovat, nemám ráda žádnou látku z M.
- ❖ Nemám ráda zkoušení a počítání u tabule. Určitě v oblíbě nemám geometrii. Jsem nervózní, ale říkám si, že 45 min. Vydržím.
- ❖ Z látky hlavně logaritmy jinak mi ani nevadí látka, jako hlavně styl probírání rychlost profesorky a to, že látku, se kterou potřebuju pomoci, tak straší přátelé často ani neví, jak mi pomoci, i když ji probírali, jen na jiné úrovni. Sklíčeně hodně. Je mi do breku popravdě.
- ❖ Konkrétně třeba prostorové úlohy, u kterých postrádám schopnost prostorové představivosti. Pocity viz výše.
- ❖ Testy s hodiny, kdy nestíhám zároveň vnímat a dělat si zápisky. Nervozita znechucení...
- ❖ Obecně nemám rád hodiny matematiky, ale nejvíc nemám rád geometrii, většinou se při tom cítím hodně zoufale.
- ❖ Nemám ráda, když látce od učitele nerozumím a poté se jí musím doučit sama.
- ❖ Vysvětlování nové látky, které nerozumím, frustrace – budu se to muset doučit sama.
- ❖ Nemám rád, když se mě učitelé ptají na různé věci, nebo mne vyvolávají k tabuli (to samozřejmě neplatí, když se přihlásím dobrovolně).
- ❖ Při výkladu nějaké látky, analytická matematika, unuděně se cítím.
- ❖ Nemám ráda, když jsem vyvolaná před tabulí. Látka mi asi problém žádná nedělá. Jinak ačkoli mi to nevadí, před tabulí nervózní jsem.
- ❖ Řezy, odchylky – nemám jí ráda, protože nemám prostorové vidění, takže jediný způsob, jak pracovat v hodině bylo slepě následovat instrukce, které jsem si zapamatovala, ale věděla jsem prd a tři ořechy o tom, jak to funguje. Cítím se beznadějně, nejhorší ve třídě, úplně blbá (PS: ostatním až na mě to všem šlo) – a úplně nesnáším práci ve skupinách, kde jsem nelepší v matice a pracuji (POVINNĚ) s dalšími třemi lidmi, kterým matika vůbec nejde.

- ❖ Nemám rád veškerou domácí přípravu, raději bych ve „volném čase“ dělal plodnější činnosti, než je matematika, která pro mě nemá budoucnost.
- ❖ Nemám ráda planimetrii a konstrukční úlohy obecně. Cítím se zahanbeně, že nechápu, o co jde, ač spolužáci často perfektně. Planimetrie mě děsí a netěším se na ni, pak jsem trochu demotivovaná, ale mám naopak lepší pocit ze zdařených příkladů. A když mám z testu z planimetrie z a 1, je to nejlepší pocit na světě (ne úplně nejlepší, spíš pocit z dobře udělané práce a zúročení píle, který je mi velmi příjemný a kterým mě matematika často obdaruje, ale si budu jinak mluvit u maturity ☺).
- ❖ Nemám ráda jakékoli vyvolávání. Nemám moc ráda funkce. Při vyvolávání zažívám strach a úzkost.
- ❖ Funkce, důkazy, logaritmy. Když na ně celkově přijde, vůbec netuším a bojím se všech testů.
- ❖ Nemám rád obecně hodiny, vyhovuje mi spíše samostudium. Učivo se na hodinách probírá pro mě pomalu a látku většinou umím.
- ❖ Nemám rád látku, kterou dobře neumím, takže práci s funkcemi náčrtky a další, cítím se částečně bezradně.
- ❖ Nemám ráda matematiku obecně! Veškeré věci, nic mi nejde a nemám do toho motivaci.
- ❖ Nemám celkově ráda zkoušení, protože jsem z toho nervózní.
- ❖ Nemám rád, když mi matikářka přeje krásné matematické ráno. Docela mě to štve.
- ❖ Nejméně oblíbená látka budou slovní úlohy, to je jediné co na matematice fakt nemám ráda, cítím se frustrovaně, když mi ne všechny vyjdou.
- ❖ V rámci semináře tu, kdy učitel vyvolává a nutí nás odpovídat, i když očividně nevíme. Je to potupné.
- ❖ Asi nic konkrétního, když něco přijde, většinou jsem zvědavý.
- ❖ Výklad nové látky – teoretická část. Samotné počítání mě pak baví. Znuděný.
- ❖ Zkoušení, cokoliv se stresem →(prezentování před celou třídou) →většinu času jsem zbytečně vystresovaná, nemám ráda geometrii, protože ji neumím ani nechápu.
- ❖ Zkoušení, nejhorší je ten moment, když se rozhoduje, kdo půjde k tabuli. Nemám obecně ráda slovní úlohy, počítání mě baví. Snažím se příklad vypočítat, když mi dojde trpělivost, tak se na sebe i naštvu.
- ❖ V poslední době mě nebaví více jednotlivých vyučovacích hodin. Cítím frustraci a únavu.
- ❖ Nemám rád hlavně matematiku a v ní geometrii, látka mi přijde velice složitá. Cítím se unavený a zmatený.

- ❖ Zkoušení u tabule – znervózňuje mě nemám ráda planimetrii, do testu učitel dá něco těžšího, než jsme trénovali.
- ❖ Zkoušení u tabule, geometrii obecně. Nevidím v tom moc smysl a tím pádem mě nebaví dělat věci, o kterých vím, že mi budou k ničemu.
- ❖ Nemám ráda látku, která se teď probírá – geometrie. Osobně mně distanční výuka velmi vyhovovala a byla jsem při ní šťastnější a spokojenější, ale tahle látka fakt nešla pochopit distančně.
- ❖ Nemám ráda zkoušení u tabule. Co se týká látky, nemám ráda propojení počítání s geometrií. Když je geometrie a počítání zvlášť, tak se to ještě dá. Cítím se bezmocně.
- ❖ Nemám ráda obecně geometrii, nemám ráda neohlášené testy, je mi úzko, špatně, mám křeče.
- ❖ Asi si nevzpomenu na nic konkrétního, nemám ráda hodiny matematiky celkově. Nejvíce nemám ráda testy a chození k tabuli.
- ❖ Nemám ráda oznamování testu, situace při testu, když jsem úplně bezradná, nemám ráda geometrii, nemám ráda, když učitel učí tak, že si vše musíme sami logicky domyslet, raději mám dril, při stresových situacích se cítím úplně na dně – méněcenná, hloupá bez budoucnosti, ostatní jsou lepší a já nikdy nic nedokážu
- ❖ Nemám moc vizuální představivost, takže teď látka, kterou probíráme, mi úplně nesedí a nebaví mě. Někdy sleduju čas, kdy už hodina skončí. Ale jinak v hodinách při normálním výkladu strach nemám.
- ❖ Hodiny matematiky mi nevadí. Máme příjemného pana profesora, který nás zbytečně nevystavuje stresu. Nemám ráda ale, když příliš pospíchá nebo když se látka na můj vkus probírá až příliš rychle bez řádného procvičení. V ten moment dostávám strach, že se v látce ztratím a již ji nepochopím. V matematice mě nebaví metrické úlohy. Mám pocit, že to je něco, co se člověk prostě nemůže naučit na výbornou, pokud nemá prostorové vidění.
- ❖ Nejde mi geometrie. Myslím, že nemám dobrou prostorovou představivost, takže je pro mě opravdu těžké něco pochopit. Většinou se radši zeptám spolužačky než profesora.
- ❖ Nemám ráda, když se cítím trapně, když mluvím.
- ❖ Nenalézám látku, kterou bych nemela ráda. Když mi nejde na hodině, tak se jí snažím pochopit doma.
- ❖ Nepříjemně je mi ve chvíli, kdy učitelé někoho vyvolávají na otázky, které nikdo nedokáže zodpovědět. Z látky mě vždy baví začátek, prostě ten lehký úvod, který pochopí úplně každý. V situacích, kdy něco nezvládám, nebo nechápu se snažím si co nejlépe

zapamatovat výklad a vždy si říkám, že to určitě pochopím, až se na to kouknu v klidu doma, bohužel ne vždy to vyjde. Pak se cítím hloupě a bezradně.

- ❖ Úplně všechny části nemám ráda cítím úzkost a bezmoc, protože i kdybych se učila pořád, nenaučím se nic.
- ❖ Nějak mi učení matiky nevádí. Zase to tak neprožívám, ale zase se snažím dávat pozor.
- ❖ Když si sednu s učitelem/profesorem, tak mě vše baví.
- ❖ Dlouhé, nudné, nezábavné přednášky, když člověk má jen poslouchat a dělat si zápisky, v těchto situacích cítím naprosté vyčerpání.
- ❖ Učení s vidinou, že do dalšího testu zbývá už krátká doba.
- ❖ Testy – stres, geometrie – nevidím prostor, nemám ráda, když mi něco nejde nebo to nejsem schopná pochopit.
- ❖ Nemám moc ráda geometrii, trvá moc dlouho, mám ráda příklady kdy hned vidím postup a výsledek př: rovnice. Taky nemám ráda slovní úlohy.
- ❖ Nemám ráda zkoušení a nemám ráda části hodin, kde se učitel hodně ptá. Z látky v matematice nemám ráda geometrii. V těchto situacích se cítím velice nervózně.
- ❖ Části, kdy se od nás očekává mluvit. Nejhorší je pokud musím prezentovat. Cítím se ve stresu a hrozně nervózní. Podobně jako u předchozí otázky.
- ❖ Nemám ráda lomené výrazy, ale to je tak všechno jinak mám k matematice takový neutrální vztah.
- ❖ Nemám ráda úplně počítání s velkými čísly.
- ❖ Jediná látka, kterou opravdu nemám ráda, jsou slovní úlohy související s početní geometrií. V těchto chvílích je pro mě složité se soustředit a práce mi obvykle trvá déle než ostatním, což na mě lehce vyvíjí tlak.
- ❖ Nemám rád počítání u tabule a počítání s většími čísly.
- ❖ Počítání na tabuli, cítím se „zranitelně“.
- ❖ Nebaví mě a moc mi nejdou jazyky, Někdy se cítím hloupě, když něco nevím nebo neumím přečíst správně např. v AJ
- ❖ Záleží na tom, co probíráme, ale většinou mě baví skoro všechno.
- ❖ Když mám počítat příklad před třídou a mám ho blbě →že si ostatní myslí, že nejsem chytrá (se neučím). Asi rovnice různého typu.
- ❖ Nemám ráda zkoušení před tabulí, cítím se ponížena.
- ❖ Nemám ráda, když musím něco vypočítat před celou třídou a udělám nějaké chyby ve výpočtu. Moc mě nebaví geometrie.
- ❖ Když si nevím rady s příkladem rady a ostatní ví, jak na to.

- ❖ Nemám rád, když opakovaně počítám příklad a neustále mi nevychází. Je to lehce frustrující.
- ❖ Nesnáším geometrii, přijde mi, že vůbec nechápu, co se děje a zapomínám pravítka.
- ❖ Konce hodin a poslední příklady, nemám v oblibě geometrii.
- ❖ Nemám rád počítání sám, protože když udělám chybu tak na to nepřijdu a pak řeknu špatnou odpověď.
- ❖ Mám ráda když něco správně vypočítám nebo mám dobrou známku z testu.
- ❖ Nevadí mi žádná část hodiny nebo látky, když tomu rozumím.
- ❖ Funkce a výroky – absolutně nechápu, cítím se ztracená, je to zbytečný.
- ❖ Obvykle se na matiku těším, jsem optimista, tudíž je vše ok.
- ❖ Úplně nemusím geometrii, protože člověk musí být velmi precizní. Obecně matiku docela zvládám, a když nevím zeptám se kamarádů nebo vyučujícího
- ❖ Nemám ráda, když se spletu při počítání před třídou, protože se pak cítím trapně.
- ❖ Celkově nemám ráda zlomky...nemůžu si na ně zvyknout, pak taky FUNKCE! Nechápu a nesnáším. Cítím se ztraceně, bezradně.
- ❖ Nejvíce mi nevyhovují slovní úlohy, u kterých je za potřebí logického myšlení, které nemám... Online výuka rozhodně nebyla ideální pro látku, kterou bereme teď geometrie. Cítím se hloupě, ztraceně a bezradně. Ať už se učím málo nebo hodně, výsledek je vždy stejný...
- ❖ Nemám ráda, když jsem vyvolaná nebo zkoušena. Trpím úzkostmi, takže jakákoli pozornost mě děsí. Jediná látka, která mě celkem baví je geometrie. Cítím se hrozně – bušení srdce, pocení, někdy mám pocit, že omdlím nebo budu zvracet.
- ❖ Testy – nervozita, ale záleží jak kdy, když se hodně snažím jsem víc nervózní, protože mi na tom víc záleží.
- ❖ Geometrie – jen něco, to co se nedá naučit početně, ale potřebuju si to představit.
- ❖ Nemám ráda, co teď probíráme a co jsme probírali → látka, na kterou se člověk nemůže naučit jeden postup, který se dá aplikovat na všechno. Nemám ráda, když učitelka obchází třídu a dívá se, jak jsme příklad sami vyřešili.
- ❖ Nemám v matematice ráda ty části hodin, kde musíme pracovat samostatně a já vím, že té látce ještě moc nerozumím.
- ❖ Nemám ráda nečekané testy, vystresovaně se cítím, nemám ráda látku co se musím nadrtit a nebaví mě (bio, chemie, atd.) v matice nemám ráda např. logaritmy protože jsme je neprocvičili pořádně v online výuce.
- ❖ Situace – frontální výklad – znuděně, část hodiny – nemáš rád- geometrii zmateně

- ❖ Nemám ráda zkoušení, kdy na mě kouká celá třída a já nevím řešení. Také pokud učitel vytváří příliš velký tlak a pocit méně cennosti. To je nepříjemné, no jak jsem už napsala, málokdy, pokud vůbec někdy, se tak cítím.
- ❖ Moc nemusím, když se vyslovují známky z čehokoli. Cítím menší úzkost, prostě je to nepříjemné.
- ❖ Nemám ráda začátek hodiny, když nevím, co přijde. Jsem nervózní, jestli se bude zkoušet, psát test atd...
- ❖ Geometrii – cítím se nechápavě, protože často si situaci vůbec nedokážu představit →nemám prostorovou představivost.
- ❖ Nemám ráda, když se musím aktivně účastnit, radši bych byla, kdyby práci – zda ji uděláme nebo ne – učitelka nechává na nás.
- ❖ V matematice asi žádnou, Všechno mě svým způsobem baví.
- ❖ Neměla jsem ráda online výuku, protože se mi hůř soustředilo, jinak jsem ale vcelku frustrovaná, když něčemu ani po delší době neporozumím.
- ❖ Nemám rád Španělský jazyk, velmi mě to nebaví a cítím se znuděně.
- ❖ Zkoušení před třídou.
- ❖ Úplně každou.
- ❖ Chvilu, kdy se nechytám v nějakém příkladě a bojím se zeptat, protože by mi profesorka vynadala.
- ❖ Chemie, Literatura – nepotřebuju vědět vše co nám říkají.
- ❖ Matika, Fyzika, Chemie – zbytečnost v budoucnu v mém zaměření reálně to nevyužiju nevidím důvod se to učit.
- ❖ Radši mám počítání, než geometrii.
- ❖ Geometrii → obecně věci, kde se moc nepočítá, úzkosti, strach, hlad.
- ❖ Nemám ráda celou hodinu, většinou. Je to nuda.
- ❖ Nemám ráda geometrii, nemám prostorovou představivost, a tím pádem i když se učím, tak to v testu pak nevidím.
- ❖ Nemám rád pokročilé rovnice, cítím se ztracen.

3) Co děláš, když narazíš při řešení matematických úloh na problém (nevíš jak dál)?

- ❖ Požádám někoho o pomoc, vyhledám si to na internetu popř. Zajdu za učitelem. Pokud mě to nebaví, tak se na to vykašlu.

- ❖ Tak to moc nehrotím, je to takový, jaký to je a nemá cenu to řešit dál. Navíc nevědomost odpovědi je velmi častá situace u mě takže to tolik neřeším ☺ Pokud mi pak hrozí hodně špatná známka, třeba 4, tak řeknu kamarádům později, aby mě trochu doučili.
- ❖ Čekám, co ostatní vymyslí, s některým se poradím, nebo se podívám na internet.
- ❖ Většinou si od úlohy odpočinu a vrátím se k ní po chvíli.
- ❖ Přeskočím úlohu a vrátím se k ní později.
- ❖ Radím se s kamarády, v úplně nejhorším jdu za učitelkou. Naštěstí mám i „matematicky schopné“ členy rodiny, na které se mohu obrátit.
- ❖ Většinou se zeptám souseda nebo někoho, kdo tomu rozumí. Pokud nikdo neví, tak jsem schopen nad úlohou strávit dost času, pokud mi přijde dost zajímavá. Občas diskutuji i s profesorkou matematiky, když máme čas.
- ❖ Zeptám se někoho.
- ❖ Poradím se s někým, kdo dané látce rozumí, aby mi ji vysvětlil.
- ❖ Nejčastěji to ještě chvíli se snažím vyřešit sám, když to nejde, zeptám se spolužáků či doma. Samozřejmě, když se jedná o test, pojí se k mojí nevědomosti strach.
- ❖ Jdu krok po kroku zpět a hledám chyby, když málo času, tak otázku přeskočím a vracím se k ní až mám ostatní hotové.
- ❖ Zeptám se kamaráda či se podívám na internet.
- ❖ Většinou nad tím chvíli přemýšlím, pak začnu chytat leky a pak si uvědomím, že bydlíme na velkém tělesu uprostřed ničeho.
- ❖ Pokud jsem ve škole, zeptám se souseda, nebo se kouknu na tabuli. Pokud jsem doma, tak si znovu zkusím projít zápisky a danou úlohu. U některých úloh lze využít různých aplikací do mobilu. Pak kdyžtak jdu k rodičům a pokud ani to nepomůže donesu si to do školy a tam se poptám.
- ❖ Zeptám se spolužáka, který je v matice génius na vysvětlení nebo čekám, až příklad budeme řešit společně. Pokud se mi to stane doma, tak hledám na internetu vysvětlení látky.
- ❖ Zkusím to znovu, požádám o pomoc spolužáky.
- ❖ Zlobím se na sebe, že nejsem dost chytrá.
- ❖ Většinou se na to vykašlu – propadnu se do svých vlastních depresivních pocitů a často se snažím tyto úlohy překročit a jít na jiné úlohy, abych si sama pro sebe otočila změnila reputaci.
- ❖ Snažím se přijít na to, co jsem nepochopil. Zpravidla ovšem najdu, co jsem nepochytil.
- ❖ Snažím se na něj urputně přijít nebo se zeptám spolužáka.

- ❖ Zeptám se buď spolužáků nebo kamarádů, či rodiny. Snažím se ho nějak vyřešit.
- ❖ Snažím se o problému konzultovat se svými spolužáky. Když ani oni neví zajdeme (většinou společně) za naší profesorkou matematiky.
- ❖ Chvilí se ho snažím vyřešit sám, a pak požádám učitele o pomoc.
- ❖ Přeskočím to a jdu dělat jinou úlohu.
- ❖ Zeptám se někoho, najdu si ho, jdu dál.
- ❖ Počkám si až to někdo řeší na tabuli a vidím správné řešení.
- ❖ Zeptám se kamaráda.
- ❖ Zeptám se někoho na vysvětlení.
- ❖ Přeskočím a pokračuji.
- ❖ Poradím se se sousedem nebo si svůj postup zkontroluji a snažím se najít chybu – ale ne moc dlouho. Když na to nemůže rychle přijít, vykašlu se na to.
- ❖ Snažím se přijít na možnost nějakého řešení, ale obvykle na nic nepřijdu.
- ❖ Zeptám se ostatních a koukám na učitele.
- ❖ Snažím se, požádám někoho o pomoc.
- ❖ Zkusím najít postup nebo výklad k látce na internetu. (pokud se jedná např. o domácí úkol)
- ❖ Zkusím se s někým poradit.
- ❖ Přeskočím daný příklad.
- ❖ Přestanu počítat a vrátím se k němu až na konci testu pokud mám čas.
- ❖ Vzdám přemýšlení a čekám na odpověď.
- ❖ Snažím se nad tím více přemýšlet, odreagovat se a přijít znovu, vyhledat to v úplných koncích
- ❖ Řeknu si o pomoc, úlohu nevyřeším.
- ❖ Snažím se dále a kdyžtak požádám o pomoc.
- ❖ Zeptám se rodičů/kamarádů/ učitele.
- ❖ Většinou už nic nedělám, nebo počkám až to vyřeší někdo ve třídě.
- ❖ Snažím se na to přijít.
- ❖ Nic. Nechám to být.
- ❖ Zkusím ho alternativně vyřešit nebo se zeptám.
- ❖ Přeskočím jej a kdyžtak se k tomu dostanu později.
- ❖ Sedím a koukám.
- ❖ Zeptám se někoho nebo se dál snažím.
- ❖ Zeptám se někoho.

- ❖ Vzdám přemýšlení nad otázkou a začnem přemýšlí i tom aků nejforšiu známku možem dostat' aby mi to nepokazilo priemer.
- ❖ Nepočítám.
- ❖ Pokud nevím jak dál, tak se zeptám svých spolužáků nebo si to zkusím najít na internetu.
- ❖ V hodinách se ptám spolužačky, mimo to se snažím zeptat se kamarádů, ale po nátlaku rodičů už často vzdávám jakoukoli snahu.
- ❖ Velmi znervózním a začnu se sama shazovat.
- ❖ Zeptám se Matěje (spolužáka), Při testu: medituji.
- ❖ Když se zaseknu tak si zkusím najít řešení a nebo to rovnou vzdám.
- ❖ Použiju programy jako je Photomath nebo Wolfram alfa. Pokud programy nepomůžou, obrátím se na otce nebo spolužáky. V krajních případech konzultuji s učitelkou nebo učitelem.
- ❖ Snažím se najít pomoc na internetu, případně se zeptám rodiny a spolužáků.
- ❖ Jdu na jiný příklad. Když jiný není, a je to důležité, tak se snažím to vymyslet za každou cenu. Když důležitý není, tak se na něj vykašlu.
- ❖ Půjdu na internet, hledat podobné příklady, napíšu kamarádovi.
- ❖ Většinou mi s řešením někdo pomůže, popř. profesorka mi pomůže. Když nikdo neví, tak nám to vysvětlí před celou třídou.
- ❖ Když si to počítám pro sebe či jako přípravu na test, tak to zkusím spočítat ještě jednou, když to nevyjde, tak se na to VYKAŠLU a řeknu si, že SNAD to tam nedá. –když je to příklad ve škole, tak se zeptám spolužáků, zda neví, jak s tím, a ti mi většinou poradí. – v nejhorším případě jde za tatškou, kterému celou látku musím nejdříve vysvětlit, a potom co dopovídám teorii a vrhneme se na ten problémový příklad a já si sama najdu chybu (smajlík plačící smíchem) ha ha
- ❖ Zeptám se Vítka, je to mazák. Pokud neví ani on, nejspíš je to hloupě zadané a tak se na to vykašlu a počkám na profesorku.
- ❖ Pokud jsem sama, počítám tak dlouho, než mi příklad vyjde a pak mám ze sebe velmi dobrý pocit, Jakobech vyřešila kód enigmy ☺ (což není aktuální, protože enigmou vyřeší přístroj s kapacitou dnešní kalkulačky, ale je to pěkný idiorum ☺). Pokud nejsem sama, zeptám se spolužáků/spolužaček, pokud to nepomůže – samotné paní profesorky.
- ❖ Hledám na internetu, vytáhnu photo math (pokud to jde), někoho se zeptám, hledám v sešitu.
- ❖ Jestliže mi při testu zbývá čas, počítám znovu, nebo hledám chybu. Když mi čas nezbyde, nechám postup, co mám.

- ❖ Pokud je to v testu, tak přejdu na jiný příklad a pak se k problému vrátím. Při normální hodině se zeptám, pokud mi to delší dobu nejde vyřešit.
- ❖ Podívám se na postup řešení a popř. ho zkusím znovu nebo zkusím jiný postup.
- ❖ Chci pomoc od profesora, který mi to vysvětlí. Častěji mne ale odkáže, ať mi to vysvětlí spolužáci, jelikož by ho to zdržovalo, ale ti mi to nevysvětlí, nebo na mne zapomenou.
- ❖ Zeptám se někoho, kdo by to mohl vědět, nečastěji kamarádů.
- ❖ Čekám na řešení na tabuli.
- ❖ Pokud je to v rámci domácích úkolů podívám se na internet na obdobná řešení, jinak hledám v sešitu, zda jsme v minulosti nedělali něco podobného. Poslední záchrana jsou spolužáci.
- ❖ Zkusím to znovu, případně jinak. Pokud se nezadaří, podívám se na internet.
- ❖ Zkusím se na to podívat z jiného pohledu.
- ❖ Podívám se na internet na řešení podobných úloh, zeptám se spolužáků.
- ❖ Když už mi došly způsoby a nevím si rady, tak se pokouším se zeptat ostatních jestli to mají (popřípadě ti pak už vzdám).
- ❖ Snažím se najít jiný postup. V některých situacích to vzdám nebo ho přeskočím a vrátím se k němu, když přijde čas.
- ❖ Snažím se tento problém nějak vyřešit, pokud se mi to nepodaří, pokračuji dál a daný problém přeskočím.
- ❖ Snažím se chybu najít a vypočítat si úlohu znovu.
- ❖ Radívám se spolužačkou, která ale taky třeba neví, tak pak čekáme spolu na řešení a snažím se to mezitím vyřešit.
- ❖ U testů se snažím vymyslet nějaký postup, aniž bych věděla, jaký je ten správný. Během hodiny se poradím se spolužáky.
- ❖ Cítím se bezradně, bezmocně a pak mám se sebe špatný pocit (občas se i rozbřečím).
- ❖ Většinou to vzdám, ale já už strašně dlouho nic sama nepočítala, abych já sama nerazila na problém, naposledy si před rokem, to mě matika i docela bavila.
- ❖ Přestanu pracovat, nevím co dál.
- ❖ Zarazím se a začnu panikařit.
- ❖ Zhroutím se při testu, chvíli se zkusím radit s kámošem, ale pak to vzdám, přemýšlím o mé hlouposti a o tom, jak jsem zbytečná nemám právo být na této škole, nesnáším pohled na ostatní, jak všechno umí a ví a jsem v koncích.
- ❖ Záleží, jestli je to v testu. Normálně v hodině bych se zeptala profesora. V testu bych se snažila na něco přijít a aspoň něco napsat

- ❖ Snažím se poptat svého okolí. Po vysvětlení si zkusím příklad spočítat ještě jednou sama a poté i nějaké podobné, abych měla jistotu, že jsem tomu porozuměla.
- ❖ Snažím se znovu vše překontrolovat, jestli jsem neudělala nějakou „blbou“ chybu. Když na nic nepříjdu zkusím pracovat znovu od začátku.
- ❖ Snažím se to pochopit, projít si to. Popřípadě poprosit o pomoc tátu nebo učitele. Občas využiju i internet.
- ❖ Přeskočím ji. Pokračuji v jiných příkladech a postupně se k ní vrátím, jestli na něco nepříjdu. Pokud tuším v čem je chyba, tak to napíšu pod řešení úlohy. Pravda je, že to člověka rozhodí, ale snažím se pokračovat a zachovat chladnou hlavu.
- ❖ Někoho se zeptám. Začínám u spolužáků, kteří když nevědí, zeptám se profesora/ky.
- ❖ Mám úzkost, pláču, vztek, naštvání, koukám do prázdna a čekám až test skončí.
- ❖ Většinou jdu na další příklad a na konci se k tomu vrátím, kde si něco kreslím, abych zjistila, jak začít. Když mi to nepomůže, tak to nechávám nevyplněný.
- ❖ Zeptám se profesora na radu, pokud se jedná o domácí samostudium tak youtube videa.
- ❖ Jdu si od úkolu odpočinout a v průběhu odpočívání přemýšlím nad řešením.
- ❖ Snažím se využít logického myšlení, či látku (řešení příkladu), kterou ovládám a úloha jde pomocí vyřešit.
- ❖ Přestanu.
- ❖ Chvilí se nad tím snažím zamyslet, když nevím, tak příklad prostě přeskočím a smírím se s tím, že to nebudu mít.
- ❖ Snažím se na problém podívat z jiného úhlu a zkusit jiný postup nebo si projít stávající jestli jsem neudělala chyby.
- ❖ V případě, že nevím jak příklad řešit, zeptám se učitele. Když jsem doma, snažím se odpověď najít na internetu.
- ❖ Hledám, kde jsem udělala chybu.
- ❖ Zeptám se spolu sedící, když neví ta tak se zeptám učitele /učitelky.
- ❖ Zeptám se paní profesorky nebo kámošů.
- ❖ Zeptám se profesorky na radu nebo se pokusím začít znovu a přijít na řešení sama.
- ❖ Většinou se buďto zeptám spolusedícího či paní profesorky.
- ❖ Zpanikařím, potom přeškrtnu úlohu a počítám znovu.
- ❖ Většinou bohužel znervózním a začnu se stresovat, že nevím jak to spočítat a že mám málo času. Nakonec se však většinou uklidním a přijdu na to, jak příklad vypočítat.

- ❖ Zkusím to nějakým jiným způsobem a naivně doufám, že to nějak vyjde, ale většinou spíš ne. Snažím se nestresovat, když vím, že jsem se na daný test učila a prostě mi jen nesedla úloha.
- ❖ Zeptám se učitele.
- ❖ Buď se snažím najít si chybu nebo začnu příklad řešit znovu.
- ❖ Zeptám se učitele nebo spolužáků.
- ❖ Snažím se to vyřešit.
- ❖ Poradím se se spolužáky.
- ❖ Zkusím to vyřešit pomocí obrázku/náčrtku/principem podobných úloh.
- ❖ Snažím se si to nějak podložit, vysvětlit jak princip funguje.
- ❖ Zkusím to vyřešit nebo se zeptám profesorky.
- ❖ Nejdřív přemyslím, potom se kouknu na řešení, ke kamarádce, nebo se někoho zeptám.
- ❖ Poprosím profesorku o pomoc/vysvětlení. Počkám až se bude příklad/úloha počítat společně.
- ❖ Použiju mobil nebo se zeptám táty.
- ❖ Požádám vyučujícího o pomoc, ptám se. Nemám strach se ptát, i když se mi mnohdy spolužáci smějí, neodradí mě to.
- ❖ Zeptám se buď chytrějších spolužáků a poprosím je o pomoc, nebo se zeptám paní učitelky.
- ❖ Zeptám se kamarádů nebo jdu za učitelkou.
- ❖ Poprosím ségru (je mladší). Ona je talent a pomůže mi pokaždé.
- ❖ Jdu dál... Na jiné cvičení. Pak se k úloze vrátím na konci a snažím se ji vyřešit. Většinou ale nezbyvá mnoho času.. (pokud nevím jak vyřešit ani jednu úlohu, plácám se v tom a snažím se napsat alespoň něco...)
- ❖ Zeptám se spolužáka. Většinou se neptám učitele, aby si nemyslela, že jsem houpá.
- ❖ Přeskočím ho, pak se k němu vrátím, jestli mi zbyde čas, většinou ale stejně nevím.
- ❖ Přeskočím příklad a později se k němu vracím, snažím se napsat alespoň něco náčrtek nebo vzoreček.
- ❖ Zeptám se kamarádů, jak to mají oni. Hledám možné řešení na internetu na stránkách věnujících se dané látce.
- ❖ Zeptám se spolužáků, když dělám úkol doma, tak se snažím najít vysvětlení na internetu nebo v učebnici.
- ❖ Snažím se najít jinou cestu, vymyslet to z informací co umím.
- ❖ Zeptám se.

- ❖ zaseknu se a dokážu na něj zírat nekonečně dlouho b) vyřeším ho špatně, protože i špatné řešení je lepší než žádné c) zamyslím se a vyřeším ho dobře.
- ❖ Úlohu přeskočím a jdu dál, či se zeptám učitele, když není co přeskakovat. A když se nejde zeptat, tak přemýšlím a přemýšlím a něco snad vyleze.
- ❖ Snažím se ho sama vyřešit, protože to mi pak nejvíc pomůže (vlastní řešení problému), Když si však nevím rady, zeptám se.
- ❖ Snažím se pokusit se úlohu vzít u jiného úhlu pohledu. Ale často propadnu stresu a strachu z mála času.
- ❖ Když narazím na problém, zmatkuji a už dál nevím, většinou mě potom už vůbec nic nenapadne, většina mých testů obsahuje rozpočítané příklady.
- ❖ Přeskočím, a potom se snažím najít chybu nebo pracuji na příkladu od začátku.
- ❖ Nejdřív panikařím, pak se snažím uklidnit a přijít alespoň na nějakou část řešení.
- ❖ Tento příklad přeskočím a vrátím se k němu později.
- ❖ Přeskočím a k příkladu se vrátím později.
- ❖ Jsem v háji a nevím vůbec co dál, začnu zmatkovat.
- ❖ Hledám si řešení na internetu/domluví si doučování.
- ❖ Hledám možné řešení, vrátím se k němu později.
- ❖ Od začátku si projdu celé své řešení.
- ❖ Photomath, dohledám řešení na internetu.
- ❖ Přestanu pracovat a čekám.
- ❖ Zkusím si to překontrolovat, podívám se do nějakého zdroje (předchozí vypočítané příklady) a když ani pak nevím, zeptám se na pomoc.
- ❖ Zeptám se souseda.

4) Prožíváš častěji strach při prezenční výuce nebo při online výuce? Zkus vysvětlit proč?

- ❖ Obojí, jelikož paní profesorka studenty vyvolává k vypočítávání příkladu před spolužáky, což ve mně vyvolává stres a někdy i strach, protože matematiku dobře neovládám.
- ❖ Při prezenční. Při online ne, protože mě učitel fyzicky nevidí, nemůže mě vyvolat k tabuli. Zároveň je online výuka i více o samostatné práci, takže toho neděláme tolik jako prezenčně.
- ❖ Spíše při prezenční – to přeci už musím odpovídat hned, než na online hodinách. Navíc online výuka je víc klidná, můžu během toho i jíst a tak. Obecně bych, ale neřekla že jak

na online, tak i na prezenční výuce mám strach. Připadá mi to absurdní. Sice je to nepříjemná situace „nevědět“, ale na světě jsou horší věci.

- ❖ Online výuce – nedávám pozor, třeba i jen pár minut, a poté vůbec nevím co se děje a mám díru v látce.
- ❖ Při prezenční, protože se na mě ošklivě dívá.
- ❖ I při prezenční i při online. Nerada mluvím před lidmi.
- ❖ Asi tak stejně. Při online je to lehce horší kvůli chybějící prezenci učitele na kterého bych se mohla obrátit.
- ❖ Při matematice moc strach necítím, předmět mě baví a většinou látce rozumím. U ostatních předmětů jsem téměř vždy prožíval menší strach při online výuce, protože mám přístup ke všem informacím, které potřebuji. Nejsem chycen v situaci, kdy nevím.
- ❖ Při prezenční – je více osobní než online, více stresu.
- ❖ V obou stejně.
- ❖ Při online výuce, jelikož nemám motivaci se soustředit a mám kolem sebe hodně věcí i lidí, kteří mě rozptylují. To vede k tomu, že na rozdíl od prezenční výuky nedávám pozor. Jelikož nedávám pozor, nevím, co se děje a nemůžu poté odpovědět správně. Mám strach z toho, že mě vyvolá. Můj strach se zároveň pojí s tím, že u online výuky si nejsem jistý, zda bude vše správně fungovat.
- ❖ Úroveň strachu a stresu byla celkem srovnatelná, ale při obou jiné typy.
- ❖ Prezenční na online si mohu najít pomůcky (vzorečky, definice, kalkulačky) které v prezenční výuce použít nemohu.
- ❖ V prezenční, chození k tabuli prostě jsem tam fyzicky a musím interagovat s profesorkou.
- ❖ Mnohem častěji při prezenční výuce, když mě někdo vyvolá, tak můžu mít vyplou kameru a to mě uklidňuje.
- ❖ Spíše při prezenční výuce, protože se více obávám reakcí učitele a v případě nouze se nemůžu podívat hned do sešitu, abych uměla odpovědět odpovědět (občas mám špatný pocit se dívat do sešitu při prezenční výuce, když se mě na něco profesor zeptá, protože mám pak pocit, že je učitel nespokojený).
- ❖ Prezenční – nevidím učitele, mám pocit, že mě méně soudí.
- ❖ Na online výuce neudržím pozornost → strach nezažívám, spíše z budoucích nároků.
- ❖ Prožívám větší strach při online výuce. Odevzdávání úkolů mě vystavuje stresu, že nic nestihnu. A často nestihnu a mám strach ze špatné známky.
- ❖ Ani při jednom typu výuky nepocítuji strach. Hodiny matematiky jsou v klidu, pro mne zpravidla bez problémů, proto není důvod ke strachu.

- ❖ Prožívám strach spíše prezenčně, kdy jsme vyvoláváni k tabuli, kde se necítím dobře.
- ❖ Při prezenční výuce dávám více pozor, připadá mi, že se něco naučím a mohu se kdykoli zeptat, když něco nechápu.
- ❖ Větší strach prožívám při prezenční výuce, protože reakce jsou velmi přímé a okamžité.
- ❖ Prezenční – nemám rád, když mě někdo kritizuje a nemám kam uhnout.
- ❖ Při online.
- ❖ Spíše při online, protože nevidí můj nechápavý výraz a vyvolává mě.
- ❖ Při distanční, protože mě doma rozptyluje milion faktorů, takže mi pak utíká výuka.
- ❖ Častěji prožívám strach při prezenční výuce – vidím celou situaci před sebou.
- ❖ Při prezenční doma je víc klidu, nekouká na nás učitel.
- ❖ Prezenční – doma je přeci jen doma ☺
- ❖ Co se týče prezentací a mluvení v hodině to bylo lehčí v online výuce, pomohlo mi to překonat strach z mluvení právě v matice a teď to dokážu i v prezenční.
- ❖ Častěji mám strach v prezenční výuce. V distanční jsem více „anonymní“.
- ❖ Prezenční větší nátlak.
- ❖ Nastejno.
- ❖ Při prezenční výuce, jsem více ve stresu z testů.
- ❖ Skoro nastejno, při distanční jsem více slyšet, když mě vyvolávají.
- ❖ Při prezenční protože mě profesor a spolužáci vidí.
- ❖ Asi při online výuce jelikož se může něco pokazit a já nebudu vědět co se děje.
- ❖ Online – méně osobního kontaktu.
- ❖ Ani v jedné.
- ❖ Online.
- ❖ Prezenční, moc lidí.
- ❖ Při prezenční, protože při online není vidět moje reakce a připadám si více chráněná.
- ❖ Při prezenční, protože je na mě víc vidět.
- ❖ Při prezenční výuce.
- ❖ Z prezenční. Z důvodu řvaní a rozčilení učitelů nebo random písemek.
- ❖ Při obou při testech.
- ❖ Prezenční je určitě osobnější.
- ❖ Při prezenční. Při online mi nehrozí takový trest/učitel nebude tak zlý přes počítač.
- ❖ Stejně.
- ❖ Při prezenční, když musím něco prezentovat před celou třídou.
- ❖ V obou sejně.

- ❖ Při prezenční, online je víc v klidu.
- ❖ Spíše při online výuce, protože paní profesorka často zkoušela, aby věděla, že dáváme pozor.
- ❖ Při prezenční, děsí mě často pohledy profesorky, chození, pohledy přes rameno do sešitu, zkoušení k tabuli.
- ❖ Prezenční, jelikož na mne působí tlak okolního prostředí. Při online výuce mám pocit, že si vše mohu lépe organizovat a cítím se uvolněněji.
- ❖ Při online: výuka byla z mého úhlu pohledu neefektivní – látku jsem neměl zažitou – strach při testech.
- ❖ Prožívám strach při obojí výuce stejně, protože ta šance na vyvolání je stejná.
- ❖ Více stresu a strach prožívám při prezenční výuce, protože nejsem v příjemném prostředí doma. Navíc mam pocit že mě stále někdo sleduje.
- ❖ Prezenční – reakce profesora.
- ❖ Při prezenční právě kvůli vyvolávání. Při distanční výuce si některé věci můžu najít a nemusím mít strach, že to nebudu vědět.
- ❖ Asi při prezenční, při online nás sice více vyvolávali a ptali se na otázky, ale při prezenční vidí i naši práci v hodině a kdykoli se tak na nás mohou obrátit s výtkou či dotazem.
- ❖ Asi větší strach mám při prezenční výuce, protože učitel vidí mojí mimiku (aneb jak moc mi to nejde) a pak se na mě začne dívat, a to mě vystresuje snad nejvíce. A nejhorší pak je, když za mnou přijde. Raději si moje nepochopení pro danou látku proberu se spolužáky (s tátou), než s učitelem.
- ❖ Při online. Když jsem jediný se zaplým mikrofonem, cítím se víc z komfortní zóny + nevidím reakce spolužáků. Navíc je můj hlas a výkon jediné, co mohu využít k sebe prezentaci, chybí mi můj vzhled a řeč těla.
- ❖ Spíš při online výuce, strach z toho, že mě všichni uslyší a já možná odpovím špatně, online mě děsí. Také nevidím obličej spolužáků, ale vlastně ani nevím, proč mě online výuka děsí víc. Možná proto, že nikdy nevím, zda-li hodina není nahrávaná a když se pak třeba spletu, budu navždy kolovat někde na youtube. Ale upřímně nevím, online výuka mě děsí, ač je příjemnější.
- ❖ Při prezenční. Pokud učitel matiky vyvolával při online výuce(anebo při jakékoli stresové situaci), vypnula jsem zvuk u počítače a odběhla jsem z pokoje.
- ❖ Při prezenční! Nemůžu si látku nahrávat atd. Celkově mi online výuka přišla zejména pro matiku víc vhodná, protože v hodinách často přeslechnu a je hluk, což doma není.

- ❖ Neprožívám strach při výuce (žádné). Občas při testu nemám dobrý pocit (viz odpověď č. 1), ale v testech není rozdíl mezi prezenční a online.
- ❖ Dost podobně, záleží spíš na učiteli, než na druhu výuky.
- ❖ Častěji při prezenční. Nechci, aby mé dotazy někdo označil jako hloupé, i když to opravdu neumím.
- ❖ Při obou podobně, v obou je stejná šance, že budu vyvolána z něčeho, co nevím, ale spíše při online výuce, protože nevidím reakci ostatních.
- ❖ Při prezenční – na online výuce si můžu pomoci ☺
- ❖ Při obou. Při online výuce je příjemnější ležet v posteli, ale tím se mnohem lehčeji ztrácí pozornost, což je při vyvolávání problém. Na druhou stranu se dá jednoduše vymluvit na technické problémy.
- ❖ Asi při obou stejně, nevidím v nich zas tak rozdíl.
- ❖ Prezenční, u online výuky není čeho se bát, člověk se zaměří na to co ho baví, zajímá, nebo to bude potřebovat.
- ❖ Při online výuce →učitelka víc zkoušela/vyvolávala.
- ❖ Rozhodně při prezenční – profesori na nás tlačí více a dopisuje se hodně testů, při online výuce jsem baly doma v mém pohodlí – nebyla jsem nějak vystresovaná.
- ❖ Asi při prezenční, tam se zkouší. Ale vyloženě strach nemám ani v jedné výuce.
- ❖ Rozhodně při prezenční výuce. Během online výuky je méně situací, kdy je žák tázán na různé dotazy nebo vyvoláván k tabuli apod.
- ❖ Při prezenční výuce, při online výuce jsem nebyl tak vyvoláván jako při té prezenční.
- ❖ Při prezenční, protože učitelé neberou ohledy na to, že nemáme každé odpoledne čas se několik hodin učit, a tak nás zásobují testy.
- ❖ Při prezenční, protože je mnohem víc stresových situací. Při online se tolik nevyvolávalo – to mi vyhovovalo, mohla jsem jen poslouchat, jako kdyby to byla přednáška...
- ❖ Spíše při prezenční. Ale prožívala jsem i strach z tesu při online testech.
- ❖ Při prezenční cítím větší strach, ale spíš je to taková nechut'. Při online výuce jsem se nenaučila nic, ve škole bych trochu dávala pozor. Při online ani nemusíte odpovídat, v podstatě jste neviditelní.
- ❖ Při online výuce.
- ❖ Při prezenční, protože je na nás nárokován větší tlak.
- ❖ Online výuka mě stresuje neskutečným způsobem →neustálý nával úkolů, které leží v classromu a nemám právu sedět a musím na nich makat, →velká bolest krční páteře

z věčného stresu. Prezenční výuka mě stresuje méně – naučím se na test poctivě a mám to za sebou, -žádný, nadbytečný stres není a dokážu být více lhostejná.

- ❖ Strach nemám ani při jedné, pokud jde o výklad. Při testu je mi příjemnější být doma → mám větší pocit jistoty.
- ❖ Při prezenční výuce. Během distanční jsem měla možnost pracovat z pohodlí domova a testy mě tolik nestresovaly. V prezenční výuce se člověk musí připravovat z hodiny na hodinu a i testy se píš častěji.
- ❖ Častěji při prezenční výuce. Myslím, že toho máme obecně mnohem více. Naopak při online výuce mám problém s motivací k učení. Lépe se mi učí v prezenční výuce, protože se mohu při hodině hned zeptat spolužačky a učitel vidí hned zpětnou vazbu, jestli to chápeme. Většinou na online testy z matiky nebylo vůbec dostatek času, takže jsem to vůbec nestihala.
- ❖ Při online výuce → člověk neví, jestli mu funguje mikrofon, jestli v počítači nebude „chrastit“ – prostě technické problémy. A taky většinou bývám sama, kdo něco řekne, tak úplně nevím, co si o mě myslí druzí, jak to vyzní, ... I příležitost na kladení otázek je lepší ve škole a prostě je ta komunikace snazší. (Když nepočítám své úzkostné problémy)
- ❖ Ani u jedné z možností jsem neměla strach.
- ❖ Při prezenční výuce jsem pod větším tlakem. Při online výuce jsem většinou v klidu (kromě času před testem) a pohodlí domova.
- ❖ Při prezenční, protože jsem mohla u testů matematiky podvádět a věděla jsem, že se nebudu muset strachovat propadnutí
- ❖ Samozřejmě při prezenční, na testy se musíte učit a při nějaké prezentaci jste všem na oči, při té online sedíte a cítíte se sami bez žádného stresu z ostatních.
- ❖ Online výuka, jelikož při ní nedávám takový pozor, přičemž prezenční výuka mě i docela baví.
- ❖ Prezenční – náhodná ústní zkoušení.
- ❖ Při prezenční, při online je na vše více času a výuka je mi příjemnější.
- ❖ Prezenční, asi se bojím toho, že se ztrapním před ostatními.
- ❖ Při prezenční, musím dávat víc prostor a celkově se škole více věnovat.
- ❖ Prezenční výuka mě nutí dávat pozor, zatímco distanční naopak – nedávám pozor a jsem mnohem víc nervózní z testů, protože spoléhám na to, že ti opíšu. Taky jsem se bála návratu do školy, protože jsem nic neuměla.
- ❖ Častěji při prezenční výuce, protože při online výuce jsme neměli zapnuté kamery.
- ❖ Asi prezenční, hůř se skrývá nervozita.

- ❖ Asi v obou hodinách stejně.
- ❖ Při prezenční, protože v distanční jsem si to popřípadě spočetla na kalkulačce. Vůbec to ale není nijak tragický strach, takže se z toho nehroučím.
- ❖ Hůř jsem se cítila při online výuce, kdy jsem neviděla tváře svých spolužáků a ani profesorů. Byla jsem nervóznější, když jsem měla nahlas počítat nějaký příklad, popřípadě nahlas uvažovat.
- ❖ Častěji při prez., jelikož mě všichni mohou fyzicky vidět, když udělám chybu.
- ❖ Při prezenční, protože je vidět, jak se tvářím.
- ❖ Neprožívám většinou žádné strachy. Jen někdy při zkoušení to mi je opravdu nepříjemné.
- ❖ Spíše při distanční asi.
- ❖ Při prezenční jelikož mě učitelé vidí a musím se více učit.
- ❖ Při prezenční i distanční je stejný.
- ❖ Při distanční. Spíše kvůli nefunkčnosti wi-fi nebo nějakého zařízení (př. mikrofon).
- ❖ Při online, kdy se bojím, že mám zaplý mikrofon.
- ❖ Ani v jedné.
- ❖ Spíše při prezenční, asi kvůli obavám z vyvolání.
- ❖ Ani v jedné neprožívám strach.
- ❖ Při online výuce, měl jsem strach, že technika nebude fungovat.
- ❖ Neprožívám strach v matematice.
- ❖ V hodinách matiky nikdy, máme nejlepší profesorku. Díky ní mě hodiny baví.
- ❖ Jak kdy. Spíše při prezenční. Bojím se, že někteří učitelé nemají moc pochopení pro studenty, co něčemu nerozumí.
- ❖ Prezenční – nemůžu opisovat.
- ❖ Neprožívám strach vůbec, nemá cenu se bát. Učitelé a škol jsou od toho, aby nás něco naučili a bavilo nás to, abychom něco uměli a mohli to aplikovat v životě. Nechtějí nás strašit.
- ❖ Spíše při online výuce, nevím proč.
- ❖ Strach prožívám stejně. ♥
- ❖ Asi neprožívám. Spíše jen při testech ♥ AMEN
- ❖ Prožívám strach hlavně při prezenční výuce, protože se stává často, že učitelé dělají něco nečekaného (přepadovky, více se ptají jednotlivců.) Asi proto, že se navzájem více vidíme. Na rozdíl od online výuky, kdy má většina lidí kamery vypnuté. Takže se asi bojím ztrapnění.

- ❖ Rozhodně při prezenční. Cítím se odhalena, ale při online výuce můžu být doma v klidném prostředí, kde mě nikdo nevidí. Strach ale zažívám i při online výuce.
- ❖ Vycházeli články o tom jak je distanční výuka dobrá pro lidi se sociální úzkostí...já osobně sociální úzkosti nikdy neměla, nejvíc se tomu přibližovala ale právě distanční výuka. Když jsem něco nevěděla, viselo to ve vzduchu strašně dlouho a v hlavě se mi pořád opakovaly moje chyby, které bych v prezenční výuce neřešila.
- ❖ Při prezenční – v distanční v. bylo nemožné vyvolávání k tabuli
- ❖ Online...člověk neměl osobní kontakt s profesorem, látka se učila podstatně hůř a problémy se řešili těžko.
- ❖ Prožívám strach u obou, spíše asi při prezenční výuce, protože učitel mě vidí a může se mě kdykoliv zeptat a podívat se, jestli mi daná látka jde.
- ❖ Spíše v prezenční kvůli nečekaným situacím.
- ❖ Ne – jsem přizpůsobivý
- ❖ Neprožívám strach, možná nervozitu, při online výuce více → často kašlu na online výuku a potom nevím látku. Pokud se profesor ptá konkrétních osob, tak musím vařit z vody.
- ❖ Asi jedno, ani druhé. Není v tom rozdíl, a nějak velký teror to také není.
- ❖ Při obou asi stejně. U online se ztrácím a nestíhám a při prezenční jsem zahlcená testy. Obě dvě jsou pro mě stejně stresující.
- ❖ Při online – paní učitelka vykládala velmi rychle, nečeká, při rýsování má sama rychleji vše narýsované. A také u testů – málo času. Je obtížné zapnout si mikrofon, než se ve třídě ozvat.
- ❖ Rozhodně při prezenční, protože při distanční jsem doma, dokážu se lépe soustředit a nic mi „nehrozí“.
- ❖ Při online, jelikož nedokážu dávat pozor, tudíž nevím o jakou látku jde.
- ❖ Testy a výuka pro mě obecně byly horší v online výuce – při prezenční výuce mi přijde, že se plně soustředím.
- ❖ Spíše při prezenční výuce. Nemůžu si vypnout mikrofon.
- ❖ Stejně.
- ❖ Prezenční, protože tak se nedá schovat.
- ❖ Online →učitelé si myslí, že podvádíme. → Dávají málo času a příkladu se nedají stihnout (natož opsat!)
- ❖ Při online, kdybych měl náhodou zapnutý mikrofon.
- ❖ Ani v jedné.
- ❖ Při prezenční výuce →nelze se schovat za vypnutou kameru.

- ❖ Obojí je vidím stresující, úzkostné zejména kvůli vyučujícím.
- ❖ Při online. Protože se může něco technicky pokazit. Ve škole na nic nejsem sama.
- ❖ Při online – chybí mi ten řád/rutina a většina učitelů dává méně času na online testy, než na normální testy.
- ❖ Při prezenční.